

Børne Blad

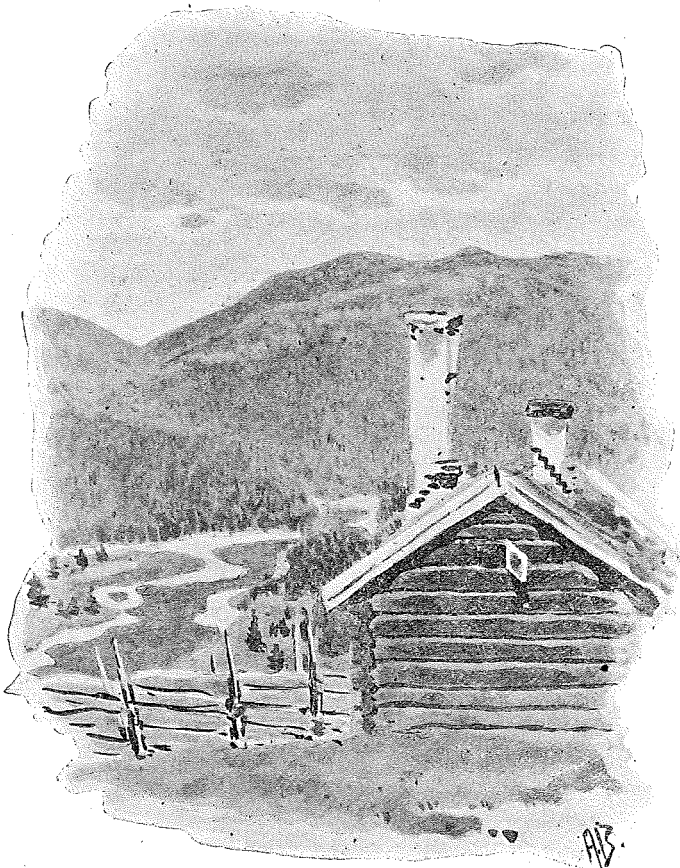

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 30.

29de juli 1894.

20de aarg.

En fæterhytte

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 centz for aaret, bestalt i forflub. I paffer til en abresje paa over 5 ekspr. .ereses bet for 40 centz, og over 25 ekspr. for 35 centz. I Norge koster bet 60 centz.

Penge og bestilling, samt alt, hvad der angaar Expeditionen, sendes direkte til LUTHER. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af Bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Niogthvende lekke.

Den tredje artikel. I.

ABC-klassen: Den tredje artikel.

Katekismus-klassen: Den tredje artikel og Luthers forklaring til de ord: „sande og eneste tro til Kristus“.

Forklaring-klassen: Den tredje artikel og Luthers forklaring.

Ø i k.

1. Om hvilke fem særestykker handler den tredje artikel? Om den Helligaand, om kirken, om syndernes forlæbelse, om Høvedis opstandelse og om det evige liv.
2. Hvem er den Helligaand? Den tredje person i den hellige treenighed, sand Gud med Faderen og Sønnen.
3. Hvoraf ved du, at den Helligaand er sand Gud? St. Peter sagde til Ananias, at han løi mod Gud, da han løi mod den Helligaand.
4. Nævn andre beviser for, at han er sand Gud! Han „ranlager alle ting, endog Guds dybheder“, og er saaledes alvidende; han tog del i stabelsen og er saaledes evig og almægtig (Vbh. 1).
5. Nævn endnu en grund for, at den Helligaand maa være sand Gud med Faderen og Sønnen. Vi maa efter Kristi befaling døbes i den Helligaands navn saavel som i Faderens og Sønnens (Vbh. 98).
6. Hvorfor talbes den tredje person i guddommen den Helligaand? Fordi han gjør os hellige.
7. Hvad mener du da, naar du siger: Jeg tror paa den Helligaand? Jeg lætter hele mit hertes tilfids til Gud den Helligaand som min Helliggjører.
8. Hvorledes helliggjør den Helligaand dig? Ved at bringe mig til Kristus min herre.
9. Hvad er det at komme til Kristus? At tro paa ham.
10. Hvorfor tror du, at du ikke sj din egen styrke eller fornuft kan tro paa Kristus, det vil sige, komme til Kristus, din herre? Fordi Guds ord siger, at min egen styrke og fornuft og hele natur er aantelig blind og døb.

Lessons for the Sunday School.

Twenty-ninth Lesson.

THE THIRD ARTICLE. I.

ABC Class: The Third Article.

Catechism Class: The Third Article and Luther's Explanation to the words: "with Jesus Christ in the true faith."

Explanation Class: The Third Article and Luther's Explanation.

INSTRUCTION.

1. What five great doctrines does the third article contain? The doctrine of the Holy Ghost, of the church, of the forgiveness of sins, of the resurrection of the body, and of the life everlasting.
2. Who is the Holy Ghost? The third person in the holy Trinity, true God with the Father and the Son.
3. How do you know, that the Holy Ghost is true God? St. Peter said to Ananias, that he lied to God, when he lied to the Holy Ghost.
4. Mention some other proofs. "The Spirit searcheth all things, yea, the deep things of God," and must therefore be all-knowing; the Spirit took part in the creation, and must therefore be eternal and almighty.—B. H. 1.
5. Give yet another reason for believing that the Holy Ghost is true God with the Father and Son. According to Christ's command we must be baptized in the name of the Holy Ghost, as well as in that of the Father and the Son,—B. H. 98.
6. Why is the third person in the Trinity called the Holy Ghost? Because he makes us holy, that is, sanctifies us.
7. What do you then mean by saying: "I believe in the Holy Ghost?" I trust with all my heart in God the Holy Ghost as my Sanctifier.
8. How does the Holy Ghost make you holy? By making me come to Christ my Lord.
9. What is it to come to Christ? To believe in him.
10. Why do you believe, that you cannot by your own reason or strength believe in Christ, that is, come to him? Because God's Word says, that my own reason and strength and my whole nature is spiritually blind and dead.

Fangen.

Fængselsdirektørens lille datter Klara legte hver eftermiddag, naar det var godt veir, i den store fængselsgaard. Der var hun i den friske luft og kunde ingensteds løbe hen. Desuden saa gaarden slet ikke saa mørk og trist ud, som læseren maatte tænke; den maatte erstatte inspektørens en have, og der var plantet flere grupper af baade større og mindre træer.

Som sagt, der ude legte Klara med sine dukker, sang fine barnesange og tumlede sig lystig omkring, og mangen fange lyttede efter hendes smaa samtaler med dukker og hundehalspen; thi det var den eneste lyd fra omverdenen, som trængte ind i c'lerne.

En dag spillede Klara bold, hun kastede den høit ibovret og bredte forslædet ud for at fange den igjen, men — bolden kom iffe tilbage, den var kommen til at slaa mod fængselsmuren og tog nu vei ind igjennem

en ventil paa et af de tilgitrede vinduer, som sad ca. 3 alen over jorden. Hun saa forundret op til det hemmelighedsfulde sted og skulde just til at begynde at græde — det var jo saadan en nydelig baade gul og grøn og rød bold, da hun hørte en venlig stemme sige: „Vær nu stille, saa faar du den igjen!“ Hun hørte nu ogsaa, hvorledes fangen søgte at kaste den tilbage gennem ventilen, uden at det vilde lykkes, da den hvergang trillede tilbage igjen. „Tag en stige“, sagde fangen, „og kom op og fik din haand ind og saa bolden.“ Det lod Klara sig ikke sige to gange, med møje fik hun slæbt portnerens lille stige did, som han brugte, naar han skulde tænde lygterne, hun strakte sin lille, buttede barnehaand ind, en mager haand rakktes hende imøde, og nu havde hun sin bold i haanden. Fangen havde flettet et firkligt straaehylster omkring den, som faldt meget i den lilles smag.

„Mange tak,“ raabte hun forundret, endnu staaende paa stigen.

„Vil du gjøre mig en tjeneste?“ spurgte den samme stemme tonløst.

„Derfor jeg tør,“ svarte den lille.

„Bring mig imorgen en saks herop — og papir“, tilføjede fangen, „saa vil jeg klippe noget pent ud til dig.“

„Jeg skal se,“ svarte den lille og hoppede fornøjet ned af stigen, hun satte den atter hen paa sin plads og legte muntert videre; hunden havde snart revet straaestningen af bolden, og nu var det en kostelig leg med de smaa halmklumper. Hunden snappede efter dem og blæsten førte dem med sig; det saa rigtignok morsomt ud.

Klara fortalte intet til sine forældre om det foresaldne. Hun vidste, at det var forbudt at tale med fangerne og dog, hvordan skulde hun have baaret sig anderledes ad med at faa sin kostbare bold igjen? Desuden havde hun tydelig merket, at hendes far slet ikke holdt saa sterkt paa reglementet; thi han var en god mand, som gjerne vilde berede fangerne en liden glæde enten ved besøg, samtale, et blad eller om søndagen ved en god bog; og naar en af dem havde udstaaet sin straffetid, var det altid som en festdag i direktørens hjem.

Den næste dag stod Klara atter paa stigen og havde baade saks og papir i haanden. „Hurting!“ sagde fangen med en saa

tonløs og hul stemme, at den lille blev ganske bange. „Jeg tør ikke,“ hvissede hun og trak haanden tilbage. „For Guds skyld, giv mig den!“ bad den fangne heftig og skjælvende. „Men jeg skal have den igjen om 5 minutter, ellers sabner mor den.“ „Hvem er din mor?“ spurgte fangen med en sølsom stemme. „Mor — hun er jo mor“, svarte den lille forundret over, at han ikke vidste det. „Du har vel ogsaa en mor, og hende skal man altid adlyde.“ „Men lad mig nu faa saksen“, bad han bønlig og næsten grædende — og endelig føiede han til: „Om 5 minutter faar du den igjen.“ „Jeg bliver heroppe saa længe“, sagde Klara, „lav nu noget pent.“

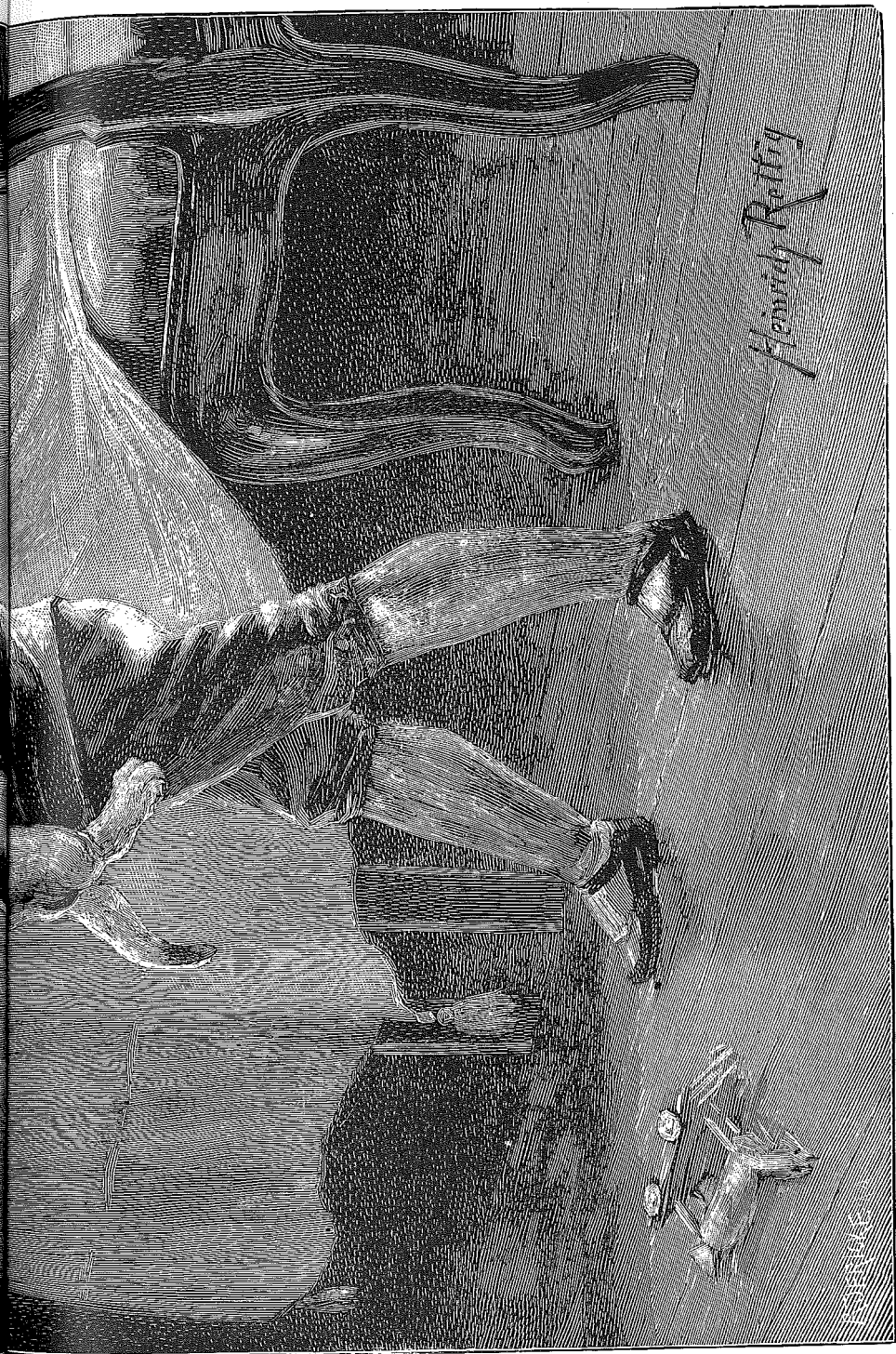
Med skjælvende fingre rakte den ullykkelige efter det spidse instrument og papiret, klippede hastig en grabsten, et anker og et kors ud og rakte sagerne ud til den lille igjen; det var som saksen brændte ham i haanden, saaledes skyndte han sig. Al, han havde besluttet at bruge den til noget helt andet end til at klippe papir med. Men barnet havde bedet ham saa indtrængende, og hun havde jo intet ondt gjort ham, men tværtimod saa ofte fornøjet ham ved sin muntre latter. Nei, dette uskyldige barn skulde ikke række ham det instrument, som — læseren ved, hvad jeg mener.

De udklippede sager gjorde stor lykke hos den lille, hun heftede dem sammen med en rosentorn og stillede dem op henne i et af bustadserne. Med tiden kunde hun lave sig en hel kirkegaard; hvor det var morsomt.

Næsten hver dag talte barnet og fangen med hverandre. Fangen klippede daglig med mere stikker haand mangfoldige ting ud til hende, og hun sat ind til ham, hvad hun havde, en stump kage, et halvt æble eller en blomst. Alt blev modtaget med inderlig tak, men det var jo ogsaa en gave, ydet af et godt hjerte.

Igen stod Klara paa stigen og hørte sig sterkt frem for at naa ind til fangen med sin lille haand. Denne betragtede hende som sin frelsende engel. Da kom den lille med et pinligt spørgsmaal: „Hvorfor er du sperret inde, hvad har du gjort?“ Mærkelig nok, at hun ikke havde filllet det for længe siden. Uvillkaarlig traadte han et skridt tilbage og slap hendes haand. Han hørte derpaa, hvorledes det gav et ryt i stigen,

Henry Petty

Un leucide iulegave.

og derpaa løb der et dumpt faldt. Alt var stille; intet smertensfbrig, men heller intet livstegn hørtes fra den lille. Fangen overlagde kun faa sekunder, hvad hun skulde gjøre. Han var kun tre skridt borte fra barnet, men der var en to fod tyk mur imellem dem. Han begyndte da at raabe: „Barnet! Hjælp! Frels hende! I gaarden!“ alt imellem hinanden, idet han næsten teede sig som en sindssyg. I et nu var hele huset i oprør, ud fra alle celler løb angsttraad, da de troede at der var udbrudt ild. Portneren og opsynsmændene samt Klaras forældre kom snart tilstede.

Klara var bevidstløs, men aandede endnu. Hun blev straks bragt tilfængs, og lægen blev hidkaldt. Snart slog hun øinene op. Lemmerne var hele, og forstanden havde hun; hun kjendte alle, forlangte noget at drikke og sov saa ind igjen. Det varede flere dage, før hun kunde gjøre regnskab for det skede, og før man var sikker paa, at hun intet men havde af det foresaldne.

Naturligvis kom hendes ven straks i et strengt forhør; thi direktøren var først ikke sikker paa, om han havde opløstet det frygtelige skrig for at anrette forvirring og mulig derved se anledning til flugt. Men det ulykkelige menneske var stienhnlige saa bedrøvet for den lille og fortalte alt saa nøie til de mindste enkeltheder, at enhver tvil om bihensigter blev slaaet til jorden, saa direktøren tilslut sølte sig forpligtet til at takke forbryderen for hans hurtige raab om hjælp.

Underligt var det at se den stakkars mands beymring for barnet, han, som selv havde et liv paa sin samvittighed.

Fra nu af hørte samtalerne paa sigen op, men Klaras far tog hende hver søndag et øieblik med sig op til den fangne. Hun fik ogsaa lov til at medbringe en eller anden liden ting til ham efter sit eget frie valg, og han klippede dufter og flettede nydelige smaa kurve til hende af halmslumperne, som faldt fra hans matter.

Hans opførsel blev mere og mere dadelløs, saa direktøren kunde udvirke en forkortelse af hans straffetid.

En søndag traadte han ind igjen i cellen med sit barn ved haanden. Han meddelte glad den fangne, at han om 14 dage vilde være fri. Et lyst glædeskin løst henover den allerede aldrende mands ansigt, men da

traf hans blik barnet, og i samme nu var det, som hans glæde var blæst bort.

Direktøren saa sig om efter en plads for den frigivne, men denne lod aldeles ligegyldig.

At blive fri, havde han længe ønsket, men nødig vilde han ud igjen i den onde verden; der havde han ingen, som elskede ham.

Dagen før sin frigivelse bad han direktøren om en samtale. Han havde det inderlige ønske, om man ikke kunde bruge ham paa anstalten; thi han vidste, at der var dog et menneske, som holdt af ham, den lille Klara, og naar han af og til kunde se hende og høre et venligt ord af hendes mund, saa haabede han sikkert at komme paa ret vei igjen.

Direktøren gjorde, hvad han kunde, og af den gamle fange blev der en mand, som søgte at tjene Gud trofskab. Og alt dette var skeet ved et godt, muntert lidet barn.

Luther og Justus Jonas

kom engang til at tale om en rig adelsmand, som ikke beymrede sig om andet end om gods og guld og om at samle sig store statte. En dag talte kurfyrsten af Saksen, Johann Frederik, med denne herre om Jesu Kristi dyrebare evangelium. „Evangelium her og evangelium der, naadige herre“, svarte adelsmanden, „hvad kommer evangeliet os ved.“ Da Luther hørte dette, sagde han: „Den gode mand har ret, han ønsker kun og trænger kun til kuld.“ „Det gaar med ham som med svinet, der blev budt til gæst hos løven“, fortsatte Luther og fortalte følgende fabel om løven, som havde budt alle dyr til gæst og bebertede dem med et kosteligt maaltid. Da spiserne var fremsatte for gæsterne og disse opfordredes til at tage for sig af retterne, løstede svinet trynet iveiret og spurgte: „Er her ogsaa kuld?“ „Saaledes er det med alle dem, som søger sin lykke i det, verden byder. Vi prædikanter sætter de allerherligste retter frem for dem: Tilgivelse for synd, Guds naade, Jesu kjærlighed, evig salighed. Men de sætter næsen iveiret, tænker kun paa at skabe sammen og spørge efter penge eller ære.“ Der er folk nok, som betragter de kristnes tro som daarfskab. De

mener, at de selv er vise, og at alle andre er nogle taaber. Tro dog ikke saaledes! Stam dig ikke over Jesu Kristi evangelium. Kan du end vinde alle verdens katter, kan disse dog ikke frelse din sjæl. For den er der kun en frelse: Troen paa Jesus Kristus, Guds enbaarne søn.

Den kommer igjen.

For nogle aar tilbage skrev en liden pige paa det hvide blad i et nyttestamente: „En liden pige i England sender dette testamente til en liden pige i Indien, forat hun kan lære at kjende Jesus.“

Nar er forløbne.

Den lille pige blev en ung kvinde, hvis kjærlighed til hedningerne øgedes aar for aar. Dreven af denne kjærlighed gik hun ud som missionsar blandt kvinderne i Indien. En dag kom hun paa sine reiser til en landsby og begyndte at tale til hinduvindeerne der. Til sin glæde fandt hun en kvinde, som troede paa Jesus. Denne kvinde fortalte, at hun var kommen til troen paa Jesus ved at læse i et nyttestamente, hun havde faaet, da hun var barn. Hun tog derpaa en omhyggelig indsvøbt bog frem og viste den fremmede den. Læst dennes glæde, da hun opdagede, at det var det testamente, hun som barn sendte til Indien. Hendes lille kjærligheds gave var saaledes ved Guds naade bleven budbærer med det evige livs ord til denne hedningekvinde.

Vi har mange lignende beviser for den kraft, som bor i Guds ord. Lad os derfor sprede det evige livs ord til dem, som ikke kjender det. Den kommer igjen.

Skomageren og kardinalen.

Den lille franske by Annecy ved Schweiz's grænse boede en svinehyrde, hvis søn, Johan, som 10-aars gut forlod sit hjem for at søge lykken i den vide verden. Han vilde være prest og agtede sig til Rom for at uddanne sig til sit fremtidige kald. Da han kom til Genf, var hans sko aldeles ødelagte af reisen; han havde ingen penge og

klagede sin nød for en skomager. „Det skal du ikke være bedrøbet over, min gut“, sagde skomageren. „Du skal faa et par hos mig; saa kan du betale dem, naar du engang bliver kardinal,“ tilføjede han smilende.

Ved sin utrættelige flid og sine alvorlige studier erhvervede Johan sig stor lærdom, og allerede som tyttenaarig yngling fik han ansættelse som skriver hos en af kardinalerne. Senere blev han biskop, og efterat paven havde udnævnt ham til kardinal, blev han tilsidst ophøjet til fyrstbiskop af Genf.

Da han en dag gik og spadserede, kom han til det sted, hvor den gammlige skomager boede, som havde foræret ham skoene, da han var paa sin vandring fra fædrehjemmet. Med taknemmelighed mindedes han hin tid, lod den gamle haandværker, som trængte til hjælp, hente til sig og sørge for omhyggelig for ham, som havde den gamle været hans far.

Edystone,

det bekendte fyrtaarn paa Cornwallis's kyst, blev først bygget i en glimrende stil af den lærde, men underlige Winstanley. Paa dets sider satte han forskellige pralende indskrifter. Han var meget stolt af sit verk, og fra taarnets høie balkon plejede han at trodse stormen, i det han raabte: „Blæs, I vinde! Reis dig, du hav! Bryd og bræk, I bølger og prøv min bygning!“ Men en frygtelig stormnat opslugte havet taarnet og dets byggesten.

For anden gang opbyggedes taarnet af Rudgaard, som lod det bygge af træ og sten. Formen var god, men en dag kom der ild i træverket, og bygningen gik op i flammer.

Næste gang blev den store Smeatan kaldet. Han byggede en tegle paa den sterke klippe og fæstede den paa klipperne, som egetræet fæster sine rødder i jorden. Fyrtaarnet havde ingen storpralende indskrifter, men paa den nederste del af bygningen satte han: „Derfor Herren ikke bygger huset, arbejder de forjæves, som bygger derpaa“; og paa dets top over lykten lod han sætte de ord: „Laus deo!“ (Gud tilkommer æren). Bygningen staar endnu og lyser i den stormfulde uveirsnat, saa at sjømændene kan finde den sikre havn.

Gud tæller dem.

Go smaa søskende, en broder og en søster, holdt paa at lege i spisestuen, da deres moder kom ind og satte et fad med fine smaa fager paa bordet, hvorefter hun gik ud igjen.

„Na, hvor gode de ser ud!“ sagde gutten, idet han udtrakke haanden for at tage en af de delikate fager. Men hans søster stillede sig i veien for ham og stødte hans haand tilbage med de ord, at det var imod deres moders villie.

„Gud tæller dem ikke,“ sagde gutten.

„Men maasse Gud gjør det,“ svarede søsteren.

Truffen af dette svar afstod gutten fra sit forehavende, satte sig ned paa en stol og hensank i betragtninger.

„Du har ret,“ udbød han tilsidst i en alvorlig tone, „Gud tæller virkelig, thi bibelen siger, at „alle vore hovedhaar ere talte.“

Ior sent!

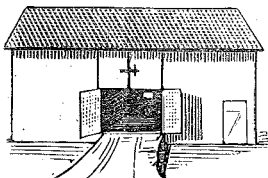
Ira Persien fortælles: En mand vandrede langs havets bred. Da fandt han en del forunderlig skønne stene. Han tog dem i sin haand, lod dem funkle i solskinnet, legede med dem og begyndte tilslut at kaste med dem efter nogle søfugle, som han saa et stykke ude paa vandet. Snart havde han blot igjen en eneste sten. Den tog han med sig hjem og kom tilfældigvis til at vise den til en juveler. Forbausset erkærede denne, at stenen var en ædelsten af høj værd. Da brast den lykkelige, men samtidig saa ulykkelige finder ud i en strøm af taarer. En hel haand med saadanne kostbare ædelstene havde han jo i sin usigelige tankeløshed kastet ud i havet. Men hvad kunde nu hans taarer hjælpe ham?

Denne lille persiske fabel har ikke lidet at lære os. Hvilke herlige gaver bortkaster ikke saa mange mennesker i ungdommelig letfærdighed? Det kan være aandelige eller timelige gaver, som har langt mere værd end nogen ædelsten. Saa mangen har først for sent kommet til at se sin letfærdighed i saa henseende. Ungdommens herlige tid er borte, og naar han ser tilbage paa den, maa han erkjende, at det har været en spildt ungdom. Tænk over dette I, som endnu har ungdommens skønne tid liggende foran eder!

Oplosning paa billedgaaden i nr. 28.

En asiatisk abe.

Billedgaade.

i N e

te r

de

G

